

store, røde Vallakker og et loddent Aarsføl, der alle begyndte at rasle med Grimeskafterne og „gnægge“ nede i Krybberne med denne hule, hyggelige Lyd, hvormed Heste modtager kendte Folk i Stalden.

Med en pludselig Livlighed, der vakte Emanuels Forbavselse, gav Anders Jørgen sig til at gøre omstændelig Rede for Dyrenes Alder, Karakter og Stamtræ. Med særlig Stolthed fortalte han, at „Tøsen dér“ — han mente Føllet — var en direkte Ætling af den berømte *Stærkodder II*, der tre Aar i Træk havde taget første Præmie ved Hingsteskuet i Roskilde, og som i det hele kunde bedække sit Bryst med flere Hæderstegn og Æresmedailler end nogen Fyrste.

Emanuel hørte opmærksomt paa ham og besaa' med stor Interesse de forskellige Indretninger i Stalden og i den tilstødende Skære- og Tærskelo. Han undersøgte Hakkelsekniven og Rensemaskinen, udspurgte om de enkelte Skruers og Tandhjuls Betydning og lod sig i det hele grundigt indvie i disse Landbrugets Mysterier, som han ikke havde været paa nært Hold, siden han som Barn havde besøgt en Onkel paa en Herregaard ovre i Jylland.

Da de kom ind i Kostalden, fængsledes hans Opmærksomhed dog mest af en Fuglerede, der